

Juunioride MM: Robert Väli, Peking, vol 6

Robert Väli, Team Manager

PILDIALBUM

Peale võistlust jäi veel viimane jupp reportaaži arvutisse vedelema ...

Peale võistlust, nagu ikka ...paadid lahti kruvida, aerud ära pakkida ja chillima. Korraldajate poolt oli pidu organiseeritud Pekingi OM-i Sõudmise, Aerutamise ja Kanuu keskuse väravas, millest ehk mõned pildid ka meie Galeriisse jõuavad. Purskkaev on ilus, eriti pimedas kui prožektorid veejugade all põlevad. Plats on küllalt suur, selle ümber olid lauakesed asetatud, millel pirukad, pepsi ja õlu. Kui mina kohale jõudsin, oli õlu otsas! Aga hilinesin selle pärast, et Kodumaa nõudis pilte autasustamiselt ja nii ma nendega peatribüüni "Võimsa Wifi Alal" püüsin kuni suur pime kätte oli jõudnud. Lõpupidu ise kestis vast 2 tundi. Osa võtsid ka meie tublid Aatomikud ja nemad paistsid iseäranis ülevas meeleolus olevat. Kuna jääkastidesse oli ka ohtralt pudelitega joogivett pandud, siis Aatomikud rabsid neid murdu ja ... valasid üksteisele pähe või pritsisid niisama. Pritsmeid jagus ka külalistele. Nõnda, et Aatomikud, kes veel nädala alguses vaat et rivisammul liikusid olid nüüd moodustanud lõbusa Browni liikumise. Siis viidi rahvas bussidega hotelli, nagu igal muulgi õhtul ja seal chilliti (või hängiti?) edasi. Meie omad said säält endale ohtralt uusi sõpru, nagu ma aru sain.

*Purskkaev ja tuledemäng sõudekanali väravas. Samas toimus ka võistluste lõpupidu
Foto: Robert Väli*

Narvakad ja mina otsustasime, et vaatame Pekingi südalinna ka ära, kuigi nii Ulvi kui ka vööramaalased ütlesid, et ega seal eriti midagi vaadata pole. Õhtul veel eriti, sest „Keelatud

Linn" (hiina keisrite residents) olid kinni. Võtsime hotellist takso. Ka 23:00 startides võttis sõit südalinna aega mõni minut vähem kui üks tund. Seal kolasime natuke ringi Tjananmeni väljaku ääres, mille ühes servas mingi Hiina keisridünastia 2 hoonet, keskel Mao Zedongi mauseolom ja teises servas too „Keelatud Linn" (Forbidden City). Lasin ennast pehmeks rääkida ühel veloriksha mehel, see vilistas kohale teise ja nii nad meile siis tiiru ümber selle maailma suurima väljaku tegid. Lisaks ka ring ümber Keelatud Linna. Keelatud linn ise on kõrge müüri taga aga seda piiravat müüri koos tornidega oli ka huvitav vaadata - minu jaoks praktiliselt ainus Páris Hiina Asi. Teised olid ka Hiina Müüri näinud. Rikshamehed võtsid 180.- tugrikut per naase ja see valmistas natuke meelehärmi. Ok, rahustasime end sellega, et poistel raske füüsiline töö, nad ise nii ca 1,5 m pikad ja vedada neil üks sajakilone ja kaks natuke kõhnemat. (taksosõit edasi tagasi läks maksma 320.- ja sisaldas ka 1,5h ootamist). Ja siiski ... ega me jala poleks jõudnud suurt midagi näha.

*

Muidu aga ... sõit kesklinna ... ütleme, meie kontekstis oleks see siis justkui sõit Mustamäelt Kesklinna, ainult et kilomeetreid nii 30 ja sõiduaega suhteliselt rahuliku öhtuse liikluse aegu ca 1 h. See mis auto aknast avanes, selles suhtes pole vahet kas sõidad, Piiteris, Moskvast Londonis või Los Angeleses. Páris vana arhitektuuri peale selle paari keisrilossi polnudki. Muu staff oli kas „kuldsed viiekümnendad" või siis páris uus ja páris uus on ühesugune nii Tallinnas, kui Londonis, kui Pekingis. Nähtud ta sai ja ega mingeid muid emotsioone rohkem ei olegi. Kodus gloobusele saan ühe täрни juurde teha ja ei enam. Umbes sama emotsioon tabas mind Istanbulis. Geograafiliselt küll ekstreemne asukoht - maailmajagude piiril ja see on ka kõik. Nii Pekingi kui Istanbuli puhul on mul üks emotsioon - mind absoluutselt ei koti, kas ma sinna veel kunagi satun või mitte. Kui on vaja, käin ära aga et ise roniks kohale, näiteks puhkama, vaat seda mõtet ei ole. See jutt aga ei kehti Pekingi sõudekanali kui sellise kohta. See meeldis mulle väga.

*

Tagasitee.

Tagasitee läbi lennujaama ei olnud enam nii ladus kui tulek. Võib-olla ka selle pärast, et järgmised spordialad ootasid ees. Siltide järgi otsustades oodati seal rannavolle mängijaid. Lennujaam ise aga oli hullem kui sipelgapesa. Meiega samal ajal lahkus vähemalt viis koondist veel ja igal ühel neist aerud kaenlas. Oli vaid 2 pisikest pilu, mille kaudu rahvast lennujaama sisemusse lasti. Võte ette kujutada, milline sahmimine seal käis, sest lisaks kohvritele ka meeletu arv aere. Teised olid omad aerud ühe kaupa kaasa võtnud ja see oli neil hea mõte. Meie aerud olid pakitud kahte kasti.

Tallinna lennujaamas polnud mingit probleemi - kaks kasti ja 8 inimest, kilogrammid jagati inimeste vahel ära. Seal aga, kuigi operaatoriks seesma KLM, ... seal ei andnud enam seletada midagi. Tulles olid meil aerud kahe Žhenja nimele pandud ja nõnda me ka tagasi tulime. Siis aga pandi fakti ette, et teil on ülekiilod ja kupatati lisaraha maksma.

Omakorda tekkis mul probleem sellest, et maksma pidin mina aga kast oli Lissovski nimel. Noo selle andis siis kuidagi ära seletada. Seda aga ei õnnestunud kuidagi seletada, et oleme üks tiim ja siin on kogu tiimi kaup kahes kastis koos.

Lennuni oli aega jäänud vaid 50 minutit ja mingeid überpakkimise võimalusi polnud ka enam võimalik arutada.

Ja siis kui olime oma rahad maksnud ja kohvrid läinud lennujaama sisesse, saame teada, et ... lend on 2 tundi edasi lükatud!!!! Ei vähimatki vihjet sellele lennujaama sisenemisel. Mitte ühelgi tablool ega ekraanil. See ajas juba vihale. Oleks vähemalt sedagi ennem teadnud oleks vähemalt teoreetilinegi võimalus pagasi überlappimiseks olnud.

Üle 7 tuhande krooni tuli juurde maksta ja selle nimel oleks võinud vabalt aerud ajalehte mässida ja ükshaaval läbi viia nagu teisedki. Nii et selle tarkuse võiksid olümpiased igaks juhuks meelde jätta, kui peaksid ka juhtumisi aerud näpu otsas minema. Või siis vähemalt tuleb mingid asjad kodumaal eelnevalt ära vormistada, kui on mida vormistada ja kui saab midagi vormistada.

*

Ja ikkagi: Hiina, mis see on?

Nüüd kui paar päeva kodukamaral oldud, mõtlesin üks öhta Hiina peale, et ... mis pagana maa see siis selline ikka on? Sotsialistlik? Kapitalistlik? Või NEP? Või ...? Peking...see kahtlemata pole veel kogu Hiina. Kõigest pealinn. Hiina ise on suur ja nagu ma juttudest aru sain, siis põhja ja lõunahiinlased üksjagu erinevad. Ka pulki hoidvat peos erinevalt. Kui nädala jagu nende keskel oled, siis hakkad aru saama, et neil väga mitut erinevat rassitunnust märgata on. Näiteks. Kui ma meenutan neid Tähtsaid Nägusid võistluste avamisel, no siis need olid ikka täiega Poliitbüroo või Presiidiumi näod. Nende autode numbrimärgid olid ka tibia teistsugused, täpselt nagu meilgi omal ajal. Kui muidu olid Aatomikud lihtsalt mõnusalt abivalmid, siis Tähtsa Mehe saabudes muutusid nad lausa imalalt pugejalikuks. Need ilusad inimesed, kes meile avamisel ladina ameerika tantse tantsisid ja ka oma üsna keni jalgu näitasid, sammusid peale lõputseremooniat minema mingitesse judoka riietust meenutavates vormides täielisel rivisammul!!!

Siis see Aatomike õnnest peaaegu ‚pilves‘ oleks lõpetamisel... Kohati ka mingid valvsad pilgud väga korrekselt riietatud noormeeste poolt... Ja eriti ohtralt olnud seda tunda Pekingi kesklinnas (leedukate sõnul). Et mis see siis kõik on või oli? Olümpia olümpiaks, selle teevad nad ära. Ja hästi. Küllap saavad ka Interneti käima.

Kuid ühiskond ise? Miskipärast tekkis mul võrdlus omaaegsete Moskva olümpiamängudega. Eks meiegi üritasime välja näha ‚nagu päris‘. Nagu nemad seal Hiinas nüüd. Tegime ilsat arhitektuuri, poodi ilmus ka mingit värvilist nänni. Välismaalasi oli rohkem kui muidu. Andsime endast parima, et näha välja nagu Läänes jne jne Kas seesama värk ka seal? Ja palju muidki küsimusi. Neile ei jõudnud vastust saada.

*

Koju oli hea tulla. Palavusest ära (kuigi, ega jahe polnud siingi aga tunduvalt parem kui seal) ja ... soojade vastuvõtjate küüsi. ILUS OLI. Mulle oli sellises olukorras lennukilt tulla esimene kord. Väga meeldiv.

*

Neile, kel järgmisel aastal Pekingisse asja ... ja kellele head nõu vaja, neile ... no mis seal's muud kui: „Call Me at Any Time” ...